

EN »JA« TI LAHKO SPREMENI PRIHODNOST

Od kar pomnim, sva bili enaki. Od nekdanj sva vse počeli skupaj. Vedno sva branili druga drugo, bili sva kot eno, dokler ...

Tistega običajnega sončnega dne je napočil prvi dan srednje šole. Bili sva neskončno vznemirjeni. Ko sva skupaj prestopili prag šole, sva vedeli, da naju čaka še eno vznemirljivo leto, ki ga bova preživeli skupaj. Šolo so nam najprej razkazali in zdela se nama je kot labirint. Odločili sva se, da greva po šoli na sladoled v mesto. Takrat sta do naju pristopila visoka fanta, eden z razmršenimi lasmi, drugi s »polizano« pričesko. Lavri so se kar zasvetile oči, meni pa se nista zdela nič posebnega. Hotela sem ga vprašati, kaj dela tukaj, a me je prehitel z laskavim pozdravom. Vprašal naju je, če bi šli na zmrznjen jogurt. Lahkotno sem ga zavrnila, Lavra pa me je v istem hipu sunila s komolcem: »Ja ja, seveda, z največjim veseljem.« Zavila sem z očmi in se obrnila, ko me je sunkovito potegnila nazaj: »Moja sestra Alja bo z veseljem šla zraven!« ter pogledala fanta s »polizano« pričesko. Obrnila se je proti meni in me pogledala, kot da se mi hoče zahvaliti. »Jaz sem Erik,« je rekel fant z razmršenimi lasmi, »to pa je David,« in pokazal na prijatelja. Odpravili smo se. Lavra in Erik z roko v roki do najbližje stojnice z zmrznjenimi jogurti. Erik je že skoraj plačal, ko se je spomnil in vprašal: »Ali bosta kaj pili?« Rekli sva, da si želiva jabolčni sok in pogledal naju je, kot da še ni slišal zanj. Predlagal je pivo, a takoj sem odgovorila, da ne pijeva alkohola. »Ja, prosim,« je ljubeče izjavila Lavra. Zgrozila sem se in ji takoj začela očitati, da sploh še ni polnoletna in da ne sme piti alkohola, a me ni poslušala. Začela se je jeziti name, da nisem njena mama in naj jo pustim pri miru. V valu jeze je zgrabila steklenico piva in sedla za najbližjo mizo. Malo od začudenja in malo od jeze sem zmrznjen jogurt potisnila Davidu v roke in odvihrala proti domu. Nisem mogla verjeti, kako je bila nespametna, da je nasedla tistemu Eriku. Ne da bi doma pozdravila mamo, sem odhitela v sobo in se vrgla na posteljo. Lavre do večera ni bilo domov, zato jo je oče šel iskat v mesto. Srečal jo je na poti iz bara v družbi nikogar drugega kot Erika. Oče jo je v besu zgrabil za roko in jo odvedel do avta. Doma je bila popolnoma drugačna. Vseeno ji je bilo za vsa pravila in bonton. Tudi v šoli se ni vedla nič drugače. Postala je klepetava, jezikava, požvižgala se je na domače naloge in ocene. Po pouku je vedno zavila v ulico z bari in kavarnami. Vse kar jo je zanimalo, je bila pijača in njen fant, medtem pa sem jaz dobila veliko pravih prijateljic, ki so mi bile kot sestre. Z Lavro se sploh nisva več pogovarjali. Do nje sem čutila le jezo, po drugi strani pa me je že kar začelo skrbeti, kaj se dogaja z njo. Niti najinega rojstnega dne ni hotela praznovati z mano. Ona je povabila Erika in njegove prijatelje v bar na nočni žur, zato sem se odločila povabiti svoje prijateljice na pižama parti pri meni doma. Zjutraj sem se z nasmeškom na obrazu poslovila od njih in ob tem že skoraj pozabila na sestro. Med pospravljanjem sobe, v kateri smo spale, sem se ozrla na drugo stran sobe. Lavrina postelja je bila hladna in že dolgo nedotaknjena. Malo me je že skrbelo, saj je bila ura že skoraj deset. Odšla sem po stopnicah in mamo vprašala, če se ji je Lavra kaj javila. Tudi ona je bila že v skrbeh. Poklicala sem jo po telefonu, a se ni oglasila. Mama je poklicala Erikove starše in ti so rekli, da je njihov sin že zdavnaj doma. Ta je zagotavljal, da je Lavro okoli šeste ure pospremil domov, a mu nisem verjela. Z mamo sva skočili v avto in se odpeljali do bara, kjer naj bi Lavra praznovala rojstni dan. Natakarkar je ravnokar odklenil vrata in z mamo sva še v istem hipu planili v bar. Zasuli sva ga z vprašanji o srednješolcih, ki naj bi noč preživeli tukaj. Ko je le prišel do besede, je potrto povedal, da je

ena izmed njih doživela tragičen konec, saj je popila preveč alkohola in nepremišljeno stopila na cesto. Zalile so me slonje solze, ki jih nisem mogla prikriti. Nisem mogla verjeti svojim ušesom.

Takrat sem nekje v globini telesa zaslišala ljubeč glas, ki se mi je zdel znan: »Alja, si pripravljena na prvi šolski dan?« Bila je Lavra. Mislila sem, da sem jo za vedno izgubila. Odprla sem oči in ji smeje skočila v obraz. Oh, kako sem si oddahnila. Vedela sem, da je bilo vsega hudega konec in da se vse lepo šele začinja.

Ališa Peperko, 7. a

OŠ LAVA CELJE

Mentorica: Nina Senica